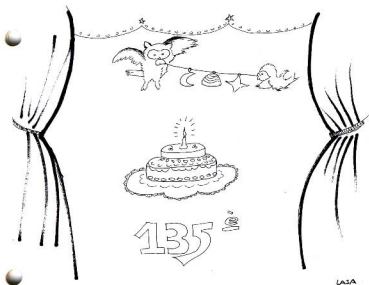

NÚM. 68 • ANY XVII • JULIOL 2001

Butlletí dels Luïsos

**CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA**

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9

08031 Barcelona

Tel. 93 427 73 27

e-mail: info@lluïsohorta.org

<http://www.lluïsohorta.org>

135È ANIVERSARI

Sant Lluís i el 135è aniversari

Enguany hem celebrat amb il·lusió i també amb una bona participació les festes de Sant Lluís que tenen una rellevància important ja que commemorem el 135è aniversari de la nostra fundació i això és motiu de joia, perquè, encara que amb algunes diferències per l'època que ens toca viure, continuem donant vida a una Entitat per la qual han passat molts socis que han fet moltíssim per als Lluïsos d'Horta, car molts d'ells van emprar el seu temps, la seva empena, i la seva plena dedicació perquè avui poguéssim aconseguir aquesta fita important de 135 anys d'existència celebrant la festa del nostre Patró.

Gràcies, doncs, a tots, per la participació en la vida dels Lluïsos, amb la vostra presència i col·laboració, per l'esforç especial de molts a través de tants anys treballant pels que avui gaudim de la vostra aportació i dedicació als Lluïsos i recordem també a tots els que ja no són amb nosaltres i que formen part de la nostra història.

Esperem tornar-nos a trobar l'any que ve i l'altre i l'altre... fins als 150 o més anys, si Déu ho vol...

ENDAVANT!!

CONCURS DE PORTADES. La portada d'aquest BUTLLETÍ exhibeix l'únic dibuix que ens ha arribat i que hem donat per guanyador: Autora: Laia Garcia Solé. Esperem que per al proper número, els dibuixants de 21 anys endavant s'animin i ens facin arribar una muntanya de projectes.

SUMARI

02. Editorial / Sant Lluís i el 135è aniversari
03. VAI / Festa al carrer / Roda-soques
04. Poesia / Quan arribi l'estiuada / Joan Bartrolí i Bonany
05. Gastronomia / Mostra gastronòmica / D.S.E.
08. Escacs / Rectificacions i actuacions
09. Teatre / Pastorets / Afany de l'estiu-cig / Hemisferi fantàstic / La neboda del rector / Antoni F. Araujo
13. Esbart Folkloric / Més que una ballada / L'esbart, de nou, en ruta / Una nova sortida de l'Esbart
15. Entrevistes / Desideri Díez i Quijano / Dora Serra
18. Equip de redacció / Parlem baixet
19. Excursionisme / Sortida a Les / Solsona, St. Llorenç i Olius / Una sortida meravellosa
23. Recordant l'antic mercat / Pere Solé i Sans
25. A Joaquina Gallemí / Maria Ribó
26. Homenatge / Carme Solé i Vendrell
27. Música / A reveure, Martinet / Joan Bartrolí i Bonany
28. Dia Internacional de la Música / Festa de Sant Lluís / Dora Serra
29. Fotografia / Exposició "Roda el Món" / Concurs de diapositives
30. Raconet infantil / Carmina
30. Vivències / M'agraden les rondalles populars / Joan Homar i Gibert
31. El soci escriu / Què voldria descobrir o inventar / Magdalena Cabacés
32. Concurs "Un racó dels Lluïsos"

Festa al carrer

Ens ho hem passat molt bé amb la Festa del Carrer.

Aquesta colla del VAI, com sempre, fan bon treball.

Força cartells i pintures preparen les criatures!

El grup Peones i Peons ens mostren els seus campions.

També el grup de Tennis Taula, al seu torn, ha pres paraula.

Els dansaires de l'Esbart amb alegria han ballat.

I el teatre juvenil ens demostra el seu estil.

Què direu del maquillatge que dóna al nen nova imatge?

Oh la gran xocolatada!
En dir Jesús, ja és acabada!

Fins el Grup Fotografia
fa un concurs amb simpatia.

Ja és l'hora de sopar.
Al carrer, que bé s'hi està!

Contemplem Manualitats
abans no ens posen els plats.

Havaneres per acabar...
(A veure si després plourà!)

I acaba amb cel serè
la nostra festa al carrer.

Roda-soques

Quan arriba l'estiuada...

Quan arriba l'estiuada,
el meu cor rejoveneix,
i en la nina endiumenjada
hi ha una punta d'espurneig...

L'esperit vibra de joia
com campana al-leluint
que celebra la monjoia
d'un jorn de vida esclatant...

Quan arriba l'estiuada,
empenant tot de claror
sento l'ànima inundada
d'una immensa i suau dolçor.

El meu front tot s'asserena...
El meu pit no sent l'enyor...
i s'allunya tota pena...
i em bateja amb força el cor...

Quan arriba l'estiuada,
ai, Déu meu!, quin goig immens
veure el mar, el bosc, la prada
d'un blau i un verd tan intens...

La mirada s'enriola
ubriagada de colors...
i als sentits se m'hi agombola
el conjunt de mil olors...

Quan arriba l'estiuada,
llum, perfum, color i sentor...:
vida eterna renovada
que he pogut, altra vegada,
veure jo: —Mercès, Senyor!

Joan Bartroli i Bonany
1 de juliol del 1997

Mostra gastronòmica

Durant la setmana del 13 al 20 de maig, als Lluïsos d'Horta, hem celebrat la Primera Mostra de Cuina Casolana, dintre l'apartat de les festes del 135è aniversari de la fundació de l'Entitat, i com a colofó de la "1a Festa de la Gastronomia", repartida en tres apartats:

1r, *Exposició fotogràfica*, preparada per Dora Serra, centrada en el tema "L'ahir i l'avui de les botigues d'Horta relacionades amb l'alimentació"

2n, *Xerrades de cuina i dietètica*:

"Regles d'or de l'alimentació", per Àngels Pagès, patrocinada pel departament de Benestar Social del Districte, gràcies a l'atenció del senyor Joan Josep Freixas Gené;

"Present i futur de la nostra cuina", per Carles Gaig, patrocinat per l'Ajuntament de Barcelona, Districte Horta-Guinardó; i

"Dieta equilibrada", per Anna Sitjà, sòcia de casa nostra i estudiant de dietètica.

3r, *Mostra de Cuina Casolana*, preparada per un equip de sòcies i socis de la Casa, que han cuinat per a 80 comensals.

Ha estat una setmana intensa de tràfec i de moviment. Els tres matins dedicats a les xerrades han estat un doll d'informació per a menjar bé i pair millor.

Hem de felicitar la nostra jove sòcia Anna Sitjà que ens ha fet una magnífica exposició sobre el tema de dietètica. Sabem que aquesta era la seva prime-

olors inusuals: aquella salseta de lluç a la basca..., aquell suquet de conill a la pagesia..., el perfum de la cassola de bacallà a la llaua... i la vedella amb bolets... i els calamars farcits... i, i... Ai! La boca se'ns feia aigua!...

Gust.— La boca preparava les glàndules salivals per a fruit del gust dels canelons..., de les mandonguilles..., de l'ajoarriero..., dels musclos..., de les faves..., dels peus de porc..., del pollastre i dels pastissos, no pas dolços, sinó d'albergínia o de bacallà... i les delícies...

ra conferència davant de públic i que "tremolava de por", cosa que ha dissimulat molt bé, ha sabut vèncer-la i s'ha explicat com una veterana professional. Molt bé, Anna! Per molts anys!

Quant a la mostra de cuina, permeteu-me que en faci el panegíric merescut.

Tant cuineres com cuiners hi han posat els cinc sentits! Mai més ben expressat per a una mostra de cuina. No sé pas quin dels cinc sentits ha estat el més important. El que puc afirmar és que tots cinc hi han intervingut, tant per a la cuina com per al menjador.

Olfacte.— A partir de les 13 h del dia 20, tota la Casa feia unes

Una vegada posada la maquinària en marxa: dents, queixals, glàndules salivals... L'estómac va fent coixí i els ulls se'n van cap a les postres...

Vista.— Els ulls fruiten de veritat davant d'aquelles laminadures amb llimo-

na, xocolata, taronja, formatge, la grogor de la crema, la rojor del Bavaerois, les coloraines de la macedònia i el torrat del bunyols...

Tacte.— Amb molta cura portàvem els plats de la cuina al menjador... els dits s'havien de reprimir les ganes de tocar! El tacte és feina de la cuinera a l'hora de comprar el producte! El comensal se n'ha d'abstenir! No faltaria més! Per això tenim dels coberts, senyors, que som civilitzats!

Oïda.— L'oïda per a què? Doncs sí! Ha jugat in bon paper perquè hem escoltat lloances per a les cuineres i cuiners, hem escoltat els discursos dels organitzadors, fins

ens han ajudat les seves "ordres". També hi ha hagut exclamacions de sorpresa dels visitants que no han parat de desfilar pels nostres locals durant tot el matí, i han continuat a la tarda davant de les fotografies, tal com van fer diumenge passat i esperem que ho facin el proper diumenge. Converses amicals entre grans, petits i joves.

Hem de fer referència a l'equip de VAI que ha preparat un menjador infantil al redós del gran menjador. A l'hora del cafè els infants han fet una desfilada mostrant-nos els seus dibuixos que volien fer honor a la festa de la gastronomia.

Hem tingut l'honor de ser visitats per les nostres autoritats de l'Ajuntament Horta-Guinardó: Maravillas Rojo; Imma Moraleda, la nostra Regidora; Montserrat López, Consellera Tècnica, i Montserrat Soler, Consellera de Cultura.

Tot plegat, una bona iniciativa el fer una "mostra Gastronòmica" a Horta. La primera! Esperem poder-la repetir i millorar l'any que ve, i l'altre, i l'altre!

No es pot dissimular que ens sentim cofois!

D.S.E. / maig 2001

Rectificacions i actuacions

Abans de res, rectificuem el BUTLLETÍ anterior:

A la pàgina 16 ha de dir: *Íria Vela va quedar quarta de Catalunya*

Alevins: aquest títol ha d'anar després de nomenar la Laura Gallardo.

El nostre equip Infantil Femení va ser el *sots-campió de Catalunya*.

Hèctor Vela de 10 anys, benjamí, campió de Barcelona.

Ara que tot queda aclarit, hem de dir que la secció, composta d'una mitjana de 40 Peones i Peons, continua activa.

Durant la Setmana Santa es van celebrar les finals de Catalunya "Sub. 10 i Sub. 12" a Calella. El nostre Hèctor Vela, benjamí, va quedar campió de Catalunya. Íria Vela: 4ª en la categoria Cadet femení. Alvar Sanz: 5è cadet masculí i Berta Pagès: 4a Infantil.

També durant la mateixa setmana, a Salou, se celebraren les finals de Sub. 14 i Sub. 16. L'equip mixt Infantil, compost per: Berta Pagès, Íria Vela, Laura Gallardo i Arlo Subirats, va quedar Sots-campió de Barcelona i 3r de Catalunya.

L'Íria i la Berta han quedat classificades per formar part de la Selecció Catalana Cadet, que jugaran la final d'Espanya per equips, durant el mes de juny.

La primera setmana de juliol anirem a Orpesa (Castelló de la Plana) a participar en les finals d'Espanya individuals.

En la fotografia que reproduïm en aquesta pàgina, podeu veure, entre altres, dues de les nostres campiones (3a esquerra: Clara Oriols, campiona de Barcelona i sots-campiona de Catalunya; 4a esquerra: Miriam Poblet, campiona de Barcelona i Catalunya) durant l'acte l'homenatge als guardonats, al costat del president de la Generalitat, l'honorable senyor Jordi Pujol.

Grup d'escacs Peona-Peó

Tornem a parlar dels Pastorets

I Quanta raó tenia la Dora Serra en afirmar —fa dos números d'aquest BUTLLETÍ— que els petits actors dels Pastorets del passat Nadal sentien potser per primera vegada parlar del Messies!

De ben cert que ho escoltaven amb veritable interès.

Segur. Les noves generacions caminen a les palpentes en tot allò que fa referència als nostres Pastorets de tota la vida i a les tradicions més populars del nostre país.

Però crec de tot cor que hem de fer una reflexió nosaltres, els més grans. Ells no són més que infants i són del tot receptius envers el món sencer, no tenen pas la culpa de res.

Són molts els pares que, per la raó que sigui, s'estimen més deixar-los que vegin la "tele" o que se'n vagin a jugar al carrer que no pas tenir-hi una xerrada per transmetre'ls tot allò que ells van aprendre de les seves persones grans.

Saben de ben cert que, en el cas que ens ocupa —els Pastorets del 2000—, el jovent del nostre Centre va ser quasi empaïtat pels encarregats del muntatge perquè col·laboressin. De ben segur que els

jovenets ho van fer de tot cor, però també és cert que ningú no els havia explicat mai els Pastorets tal i com nosaltres els coneixíem. Els més petits no sabien qui eren en Lluquet i en Rovelló i amb prou feines qui eren el Messies o Sant Josep.

No crec pas que hàgim de culpar les generacions més joves d'una ignorància de la qual som responsables els grans. La nostra obligació és la d'ajudar-los, i no pas la de criticar-los.

La Dora ens ha obert els ulls. Nosaltres, pares i avis, tenim l'obligació d'insultar-los. No podem permetre que quan aquests petits estiguin al front del Centre, s'hagin perdut per sempre els nostres Pastorets de tota la vida. I això és tasca nostra i d'ara mateix.

Des d'aquí m'atreveixo a convidar la Dora a formar un grup de treball per mantenir encesa la flama de les nostres tradicions dins el Centre Parroquial i, de passada, evitar la mateixa escena per als propers Pastorets 2001.

De ben segur que dita tasca serà agraïda per tothom.

Antoni F. Araujo

Els afanys de l'estiu

de Carlo Goldoni

Dissabte 21 i diumenge 22 d'abril del 2001

El comediògraf venecià Carlo Goldoni ens va deixar més de 150 obres escrites a la segona meitat del segle XVIII trencant amb la moda més aviat fantasiosa de l'època i donant a les seves comèdies, una adequació a la realitat tot renovant al mateix temps la trama de les situacions plantejades fent-la molt més dinàmica del que era costum en aquells anys.

L'obra escollida pel nostre grup de te-

atre, "Els afanys de l'estiu", si bé no és una de les principals de l'autor, sí que reflexa perfectament i amb molt bon humor, la frivolitat de l'estil de vida de la burgesia de l'època.

Els nostres actors i actrius s'hi van lluir de valent —tal com ens tenen acostumats— al confeccionar ells mateixos uns decorats molt convincents. S'havia de veure l'elegància de tots ells vestits d'èpo-

ca amb un vestuari i perruques (llogats per un bon preu) que van donar millor rellevància a la posada en escena. Queda ben patent, doncs, que el nivell del nostre grup de teatre puja de representació en representació.

La posada en escena va ésser impecable, els diàlegs vas restar ben lligats i la dinàmica de l'obra molt correcta. A destacar, la rivalitat entre dos dels personatges femenins que semblava ben bé que treien sagetes pels ulls tot pensant en els seus vestits i en les vacances, encara que es saludaven "cordialment". A més d'un ens va fer pensar en personatges reals i coneguts, ja que el reflex de la hipocresia de la burgesia de llavors, ben segur que l'hem vista algun cop als nostres dies.

En definitiva, que, com de costum, el nostre grup de teatre ens va fer passar una bona estona. Llàstima que el públic fos majoritàriament d'amics i familiars dels actors i actrius i poca cosa més. Us animem a venir al teatre dels Lluïsos; ben segur que no l'oblidareu pas.

I ara ve el millor de tot!! Tots aquells que s'hagin perdut aquesta representació, tenen una segona oportunitat. Amb motiu de la Mostra de Teatre que prepara la Coordinadora de Teatre del Districte d'Horta-Guinardó durant els propers mesos d'octubre i novembre, aquesta mateixa obra serà representada un altre cop al nostre Centre, el dia 17 de novembre. No hi falteu!!!

Antoni F. Araujo

L'hemisferi fantàstic

de Jaume Baptiste

Dissabte 26 i diumenge 27 de maig del 2001

El grup infantil de teatre dels Lluïsos va posar en escena el proppassat mes de maig *L'hemisferi fantàstic*, obra ja representada fa ja alguns anys pel llavors grup infantil, donant-se la curiosa casualitat que una de les actrius d'aleshores ha si-

gut ara una de les directores de la mateixa obra (ens consta que ha estat casualitat).

La trama de l'obra ens va donar que pensar, ja que, a través d'una història faulada reflexava els sentiments més bàsics

de l'home i l'egoisme que pot portar a trencar l'harmonia entre els pobles.

Nens i nenes, tot seguint la tradició de confeccionar ells mateixos els decorats i elements complementaris de l'escena, van estar convincents, despertant en nosaltres sentiments de tendresa en molt casos

donada la seva curta edat. Sembla mentida que tan petits com són alguns d'ells, sàpiguen els diàlegs de memòria i al mateix temps siguin capaços d'improvisar quan no se'n recorden, donant-nos als espectadors la sensació que ho dominen tot.

Decididament, tenir una bona pedrera d'actors i actrius, és una llàstima

que, per culpa dels estudis i del poc temps lliure que això comporta, les nostres directores dels infantils s'hagin acomiadat de nosaltres amb aquesta representació. Confiam que hi hagi algú que reculli la flama perquè el teatre infantil resti encès a casa nostra.

Antoni F. Araujo

La neboda del rector

de M.T. Campmany i M. Gausachs

Dissabte 16 i diumenge 17 de juny del 2001

Per al nostre Centre, la diada de Sant Lluís, és una diada de germanor, i és per aquest motiu que ja ha esdevingut com una tradició el fer una representació teatral amb components de tots els grups que integren la nostre casa. Degut precisament a aquest ampli ventall de persones, grans i petites, i a la seva diversitat, és ben difícil portar a terme una representació que tingui al mateix temps una coherència argumental i una posada en escena convincent.

Però... el que era difícil,

s'ha aconseguit de ben ple. La ploma del nostre consoci Manel Gausachs posant uns encertats diàlegs en boca d'actors i actrius, i la ja experta mà de la directora Teresa Campmany han fet possible una obra molt ben coordinada i en la qual es van poder lluir tots i cadascun dels qui van intervenir-hi.

Per als que no tenen l'oportunitat de viure els esdeveniments "des de dins", els diré que en un principi semblava que tot anés malament i que l'obra estigués

poc menys que maleïda. Entre d'altres coses, una de les actrius que havia de ballar a escena té un petit accident i apareix als assajos amb una cama embolicada poc dies abans de l'estrena; la directora la substitueix... i la suplent pren mal al mateix escenari i queda també embenada. Tot un esglai i un seguit de nervis.

Sortosament, amb una gran dosi de bona voluntat, tot s'arregla. La ràpida recuperació de la primera fa que pugui sortir a escena, i la segona, amb voluntat de ferro, ho fa amb el braç penjat.

Es van veure escenes amb les quals vam riure; d'altres en què els infants ens despertaren tendresa i arrencaren forts aplaudiments del públic; d'altres, en canvi, van posar un punt de picardia a l'estil de principis del segle XX i que ara, en els temps que corren, ens varen semblar força innocents. Sorpresa i de la bona la vam tenir amb l'exhibició d'un can-can **(vegeu la foto de la contraportada)** i un xarleston ballats per les actrius que també van saber entonar uns cuplets tan convincentment que semblava

ben bé que eren elles mateixes les que cantaven.

Alguns dels diàlegs es van allargar més que no pas el guió i ens van fer riure a més d'un amb alguna referència a part dels personatges tot i aprofitant una nomenclatura diquem "ortogràfica". Això va ajudar a que el diumenge notéssim clares diferències amb els

diàlegs del dissabte, tot enriquint el resultat.

Per la part tècnica, a destacar el fantàstic so aconseguit en el sermó del retor que va fer que semblés que érem al bell mig de la Parròquia. Les llums i l'entrada del so a l'inici de les actuacions de *play back*, perfectes. Un únic detall negatiu va ésser el no haver donat ajuda de micro a l'única actriu que ens va obsequiar amb una molt bona veu (pròpia) en interpretar una petita cançó i que, malauradament, va destacar de les potents veus de la resta.

Moltes felicitats a tots i a totes.

Fins l'any que ve, si Déu vol.

Antoni F. Araujo

Més que una ballada

El passat 21/4/2001 el nostre esbart al complet va fer una ballada d'aquelles que fan història!

Fa un temps que l'Àrea Tècnica del Districte Horta-Guinardó i l'empresa constructora Fomento de Construcciones y Contratas ens van demanar que presentéssim un espectacle d'uns 30 minuts de durada, de balls folklòrics catalans, en la inauguració de la remodelació del carrer Dante. Calia que hi hagués força varietat i fos ben vistós. La inauguració seria sonada, ja que vindria el senyor Alcalde de la ciutat i altres personalitats.

Ballar en un escenari de 5x5 metres, al mig del carrer, i presentar un espectacle de mitja hora de durada, sense canvis de vestuari i sense des-cans, era tot un repte.

Vàrem posar fil a l'agulla i vàrem crear un espectacle que anomenàrem

"Enllaços", amb el qual pogueren lluir-se tots els grups de totes les edats. La Disfressada, la Gala, danses araneses, Carnestoltes —interpretat pels més menuts, que feren les delícies del públic que els acompanyà amb picaments de mans—, i, finalment, el Ball de Gitanes de Rubí, amb un mixt de Veterans i juvenils, inclòs el Cavall de Sant Jordi que va ser interpretat pel Martí, el qual es va encarregar també de coordinar la posada en escena de tot l'espectacle.

Creiem que estem en molt bona forma tant dins del món dels Esbarts com del folklore en general. Hem de ser capaços d'evolucionar i adaptar-nos a les demandes del públic.

Felicitem la fotògrafa que ens va fer un magnífic reportatge

Esbart Folklòric d'Horta

L'Esbart, de nou, en ruta

El dia 6 de maig, el Grup Infantil del nostre Esbart Folklòric d'Horta es dirigí a Gualba, aquest bonic poble del Montseny, on havien estat convidats per l'Esbart Jove de Gualba. Un autocar ple de dansaires, pares, germans i amics. Varen ser rebuts amb un de-vessall d'hospitalitat tant pels responsables com fins i tot pel mossèn, que ens prestà el seu despatx que fèrem servir com a vestidor. Fins el temps es va posar de part nostra i lluí el sol. A les portes del teatre ens serviren un frugal pica-pica dels productes artesanats i un esplèndid servei de bar..

Actuaren els sis grups de la cloenda de la Roda d'Esbarts, que foren llargament aplaudits pel nombrós públic que omplia a vessar, la sala. La nostra actuació fou una de les millors!

Després, foto de grup i gran aperitiu.

El grup Infantil i tots els acompanyants vam seguir, bosc endins, cap a la casa de colònies "El Pinatar" per dinar-hi i gaudir d'un bon àpat i una excel·lent sobretaula amb cafè i licors, els grans, mentre els petits rondaven i jugaven per l'exterior de la casa.

Hi hagué celebracions extres: l'aniversari de casament de la Rosa (la

nostra Cap d'Intendència), que ens va obsequiar amb cava i pastissos. També celebrarem el Dia de la Mare

ho feren amb nosaltres.

amb un emotiu acte de tots els petits que obsequiaren amb una rosa, les seves respectives progenitores.

Desfèrem camí i, molt satisfets, retornàrem cap a casa.

PD.— El 10 de juny, en el nostre Festival de Primavera, ens retornaran la visita el grup de veterans de l'Esbart de Gualba. Procurarem obsequiar-los i atendre'ls tan bé com ells

Esbart Folklòric d'Horta

Una nova sortida de l'Esbart

Aquest 3/6/2001 anem cap a Torrelles de Llobregat, en el dia de la "Festa i Fira de la Cirera". El seu Esbart organitzava la Cloenda de la "Roda d'Esbarts Catalònia". Ens agruparem 18 Esbarts de les distintes comarques de Barcelona. En ple centre històric de la vila, la plaça de l'Ajuntament, tots els Esbarts van anar actuant i ens delectaren amb un magnífic espectacle. No hi ha dubte que férem molt bon paper, nosaltres!

En finalitzar les ballades, ens dirigirem cap al parc de "Can Sostre" on l'organització havia disposat tot el ne-

cessari perquè tinguéssim comoditat a l'hora de dinar. No faltaren cistells de cireres de Torrelles i esplèndids embotits. Hi hagueren també, exposicions i demostracions d'artesanía popular. Després d'una llarguíssima sobretaula i cansats de jocs, els nostres exitosos dansaires i els acompanyants, retornàrem cap a la Vila d'Horta, un xic esgotats, vermells de sol i satisfets de la jornada.

Fins a la pròxima.

Àngel Lorenzo Devesa

Frases per a meditar... L'odi mai no desapareix per medi de l'odi; l'odi cessa per l'amor. / Que l'home venci la còlera per amor, que venci el mal amb el bé, l'avarícia per la generositat, la mentida per la veritat. / Tots els homes sofreixen davant del càstig, tots estimen la vida; recorda que tu ets com ells i no causis sofriment. / Ningu està proscrit des del bressol. / No hi ha arguments ni gestos que puguin resoldre certs sentiments i el millor remei és posar-se al costat d'algú, fer-li de bastó... sentir en un mateix com l'altre sofreix... que no copsi la teua presència....

Desideri Díez i Quijano

Nascut el 25 de març del 1948, a Castrojeriz (Burgos)

Volem retre un petit homenatge a aquest "altre català" de Burgos, hortenc de vocació i durant uns anys soci del nostre Centre, en Desi, tot felicitant-lo pel premi que va rebre el passat mes d'abril: **la medalla d'honor**

de la Ciutat, que li va concedir l'Ajuntament de Barcelona. Aquest premi se l'ha ben guanyat amb el seu extens treball de recerca de les nostres arrels, un treball de formigueta que mai li podrem agrair prou, i amb la seva incorporació en cos i ànima a la nostra terra, al barri d'Horta. En Desideri ha sabut desvetllar en nosaltres l'amor a les nostres vivències de cada dia que, semblen insignificants, però que escriuen la història. L'interès d'ell pel

passat ha omplert d'il·lusions totes les famílies. Ningú com ell no havia escoltat amb tanta veneració les historietes de les àvies i els avis.

I ja que tan s'ha preocupat per nosaltres, bé podem interessar-nos per la seva història particular.

Desideri: Vaig néixer el 25 de març de 1948 a Castrojeriz. Vaig quedar orfe quan encara era un nen, el

petit de 6 germans. Als 18 anys vinc cap a Barcelona on ja residien 4 de les meves germanes, a més dels meus oncles, i començo a treballar de mestre, sense haver acabat encara els meus estudis. Agafo una substitució

al barri de Sant Cosme, al Prat de Llobregat, on havien anat a raure gran nombre de famílies desallotjades de les barraques de Montjuïc. Em meravellava veure els avions de tant a prop. Cada vegada que n'aterrava un, jo deixava la classe per sortir al pati a contemplar aquell espectacle. Als tres mesos vaig canviar d'escola i vaig conèixer el barri d'Horta, tot fent de mestre a l'Acadèmia Montserrat. Als dos anys, amb la carrera aca-

bada, i després de passar el lapsus del servei militar a Burgos, puc obtenir una plaça a la Salle del carrer Chapi, on treballava durant 10 anys.

Dora: Eres molt jove i no gens conegut, encara.

Desideri: A més, en aquella època portava una gran barba que encara em feia més desconegut.

Dora: A més, a Horta sols venies a treballar. La teva integració era

parcial...

Desideri: La meua veritable integració a Horta comença l'any 1972 quan es funda l'Associació de Veïns, i, per coincidències de l'atzar, formo part de la gestora presidida per Isabel Sebarroja, a través de l'amistat que m'unia amb en Xavier Clot. Jo, sempre amant dels llibres i les lletres, m'hi passava hores en aquell local. La de reunions i tertúlies "informals" que hi havíem fet!

Dora: *Aquells anys tot es feia mig d'amagatotis, encara...*

Desideri: Fèiem reunions clandestines als locals de l'escola Arrel, i vaig descobrint què és Horta, com és la seva gent i la seva història. M'agrada perquè em sembla retornar a la meua infància i reviu records de personatges d'allà, calcats en el seu tarannà als que descobria aquí. Fins amb el patró, Sant Joan, coincidíem!

Dora: *Això és predestinació! Què més fas?*

Desideri: Apart de reunions i treball d'escola, continuo estudiant i em graduo en Filologia espanyola. Començo a treballar a Sarrià, al Reial Monestir de Santa Isabel, on totes les assignatures es donaven en català. Els deixebles em feien de professors en aquesta llengua. Començo la filologia catalana i avui dia tinc les dues llicenciatures. El professor Enric Gallén em proposa fer un treball sobre el Grup d'Estudis Teatral d'Horta.

Dora: *Què dius ara? El nostre Grup?*

Desideri: El mateix. Així és com faig coneixença amb en Josep Montanyès i tot el grup teatral. És el moment d'integrar-me al país. M'agrada assistir als espectacles dels cantants components dels Setze Jutges. Jo enarboro una senyera, sense saber ben bé el seu profund significat; una bandera catalana que m'acompanya a les manifestacions, als actes públics...

Dora: *(A la foto de dalt de tot de la pàgina següent el veiem, amb barba i senyera. És la diada de l'Onze de Setembre de 1977.) Tornem al grup teatral d'Horta?*

Desideri: En Xavier Clot m'adreça a en Josep Urdeix, que m'ajuda força en el meu treball.

Dora: *... Però els llibres sobre la història d'Horta...*

Desideri: En Josep em presenta el senyor Felip Capdevila i la senyora Carmelina Valls amb els quals connecto d'una manera molt ferma i especial. Em posen al meu abast l'arxiu històric d'Horta i jo m'entusiasmo i m'implico plenament en el barri. Investigo i comencen a sortir a la llum els primers llibres d'Horta, l'any 1982. Fins ara ja n'hi ha 15 d'editats.

Dora: *Anem a pams: abans de publicar llibres, em sembla que et cases...*

Desideri: És cert. Em caso l'any 1977 amb Magda Lluch i el 1979 tenim el primer fill: la Laia; el 1984 neix la Clara i el 1988 en Lluís.

Dora: *Treballes, ets marit i pare i segueixes estudiant...*

Desideri: Tot i haver canviat una altra vegada d'escola... Vaig a l'institut de Batxillerat a Mollet com a PNN i quan ja sóc professor numerari, passo cap a Nou Barris. Aprovo les oposicions de Catedràtic de Filologia Catalana i m'incorporo a l'Escola Industrial. Encara hi sóc i espero ser-hi fins que m'arribi la jubilació.

Dora: *T'enroles en política, perquè mai en tens prou, tu...*

Desideri: Em proposen el càrrec de Conseller de Cultura de l'Ajuntament Horta-Guinardó, el qual exerceixo durant quatre anys consecutius.

Dora: *I com que els teus llibres van veient la llum del sol i són molt apreciats per la gent del barri, tothom et vol tenir a prop i ser amic teu.*

Desideri: Jo em sento molt agraït i

penso que el mínim que podia fer era associar-me en les diferents Entitats del barri, que totes són ara, una mica casa meva. Quan sóc Conseller de Cultura, però em dono de baixa com a soci, perquè em sembla que, per ètica, no podia distingir-me ni decantar-me més cap un cantó que cap un altre. Mai de la vida voldria perjudicar ni afavorir injustament ningú. La meva vinculació amb totes les entitats del barri segueix essent-hi i estic predisposat a donar un cop de mà allà on se'm demani, en el que calgui.

Dora: *No pateixis, ni presentis més disculpes. Entenem els teus raonaments i creiem en la teva integritat. Canviem de tema i tornem a la vida de família. Els teus fills, fills d'Horta, passen per l'escenari dels Lluisos, ja que formen part activa de l'Esbart, em sembla.*

Desideri: La Laia va ser-ne dansai-

re i la Magda, la meva dona, era del grup de mares, les que treballen entre bastidors, cosint, planxant, pentinant les nenes, posant-les a to... Un munt de feines dures perquè sembli que tot és fàcil i bonic un cop s'alça el teló... Justament és aleshores que jo tractava estretament amb el senyor Castells a conseqüència dels mes estudis històrics. Em va posar a la meva disposició tot el material històric del Grup de Dansa, amb una amabilitat i generositat fantàstica.

Dora: *Em sembla que són moltes les persones que han confiat en tu i t'han ajudat a reunir documentació...*

Desideri: D'aquesta Casa, concretament, tinc una muntanya de material que, primordialment, he reunit gràcies al senyor Pere Solé, en Ferran, el teu marit, en Joan Martínez, el Francesc d'A. Toboso, director tants anys del quadre escènic, ànima d'aquella famo-

sa Passió i m'ajuda a treure a la llum la història del teatre. També m'uneix gran amistat amb en Jaume Caminal, amb el qual hem publicat aquesta col·lecció de llibres titulat "Àlbums de fotos d'Horta".

Dora: *Aquesta dedicació a la descoberta del dia a dia d'Horta, segueix viva, encara?*

Desideri: Naturalment que segueix! Tinc un arxiu sobre Horta que m'ocupa més de 40 grans capsos, sense comptar amb llibres que, de tant en tant encara trobo per algun racó de les llibreries de Barcelona! Convido a totes les Entitats i en aquest instant a vosaltres, Lluïsos, que no descuideu el vostre arxiu tant de lletres com fotogràfics. Que no quedi un buit en la vostra història. Tot allò que no s'escriu,

s'oblida. En aquesta Casa, gràcies als butlletins: "La Vall d'Horta", "L'Ideal" i el present "Butlletí", es pot navegar pel vostre passat i pel vostre present.

Dora: *... I, posats a donar consells, et dono permís per continuar!*

Desideri: Als joves els diria que s'impliquin en col·laborar i participar en la història del dia a dia, aquí, dins de l'entitat i dins del barri. Avui per nosaltres mateixos; demà per als nostres fills!

Dora: *Aquest home és un il·luminat! Gràcies, Desideri. Mira, ara em posaré a escriure la meva faceta de... Però no! Deixem-ho córrer... Encara no és la meva hora... Si algú altre s'anima, som-hi!*

Dora Serra / juny 2001

EQUIP DE REDACCIÓ

Parlem baixet...

Hi ha un adagi que diu: "La primavera la sang altera". Hem comprovat que és cert! Sí senyores i senyors! La primavera ha entrat aquest passat mes d'abril dintre d'aquest BUTLLETÍ i els *Follets de la Impremta* ens han jugat unes quantes males passades!

Qui més n'ha pagat les conseqüències ha estat el nostre entrevistat Joan Homar i Toboso. Ens han ben alterat la pàgina 13. (El número també és ben fatidic, pobret!) La pàgina està dividida en dues columnes. Fins a mitja pàgina tenim lletres a l'esquerra i fotografia a la dreta (el peu de la fotografia tampoc és gaire correcte; després en parlarem). Fins aquí, la cosa rutlla més o menys; però després es fa impossible entendre el redactat perquè la columna de la dreta ha suplantat el lloc de la columna de l'esquerra i viceversa.

Tot plegat, un garbuix com si fos un joc del *raconet infantil* que ens obliga a

forçar l'enginy per desxifrar-lo, cosa que, ben segur, han fet els nostres lectors i n'han sortit victoriosos!

No obstant això, l'equip de redacció demana disculpes: "Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem als nostres follets entremaliats!".

A continuació, us donem els noms i cognoms correctes dels personatges de la fotografia: *d'esquerra a dreta, comentant pels que estan drets:*

1r, Albert Garcia; 2n, Sendo Casanovas; 3r, Quim Terrats; 4t, "Tito"; 5è, Joan Homar; 6è, Toni Agustí; 7è, Lluís Homar; 8è, Ramon Roca; 9è, Jaume Piñol.— Any 1970.

També en la secció d'escacs del passat BUTLLETÍ (pàgs. 16 i 17) hi ha alguna anomalia. A la pàg. 8 d'aquest número se'n parla.

Esperem que els *Follets de la Impremta* no tornin mai més a fer-nos cometre faltes tan garrafals.

Humilment,

L'equip de Redacció

Sortida a Les

24 d'abril a 1 de maig del 2001

Dintre dels diferents actes del 135è aniversari de la nostra entitat, hem gaudit d'una excursió a la vall d'Aran que podríem anomenar "la sortida de les quatre estacions", ja que hem disfrutat del temps propi de tot un any.

Penseu que Les ens va rebre amb 20½° de temperatura i ens va acomiadar amb 3½°°. Calor, fresqueta i fred amb sol, vent, pluja i neu. Cal admetre que en aquest sentit l'oferta de l'organització ha estat satisfactòria i completa.

Anem per feina. Sortida d'Horta (el dimarts 24 d'abril del 2001) de bon matí; parada per esmorzar i directes fins a Pont de Suert per tal d'estirar les cames, visitar l'església d'estil modern

tan famosa i fins a Les. Bonança i calor. Ja instal·lats, comença el periple per la Vall i França.

Per Luchon i la vall de Lys muntanya amunt per arribar a l'estació d'esqui Superbagnères. Llàstima de boira que ens tapava elm paisatge i la visió del panorama.

L'excursió amb vehicles 4x4 per circuit forestal en direcció l'Artiga de Lin i els Ulls del riu Jueu, quina meravella! La font del Crèixens, amb un saltant d'aigua que convidava a beure, això sí, amb unes gotes de "clor", obsequi d'un dels xofers, que tenia un sospitós gust a matafaluga o anís, que és el mateix. D'aquesta font, els aranesos en diuen *Hont deth Gresilhon*.

Tornada a França cap a St. Gaudens per visitar-hi l'església Col·legiata, dels segles X al XII, amb un campanar de 36 campanes dels més grans del Pirineus. Després, una volta pel mercat setmanal, més o menys com els nostres de Calaf, Vic o Ripoll, però amb els preus en francs. El mateix dia a la tarda, al llac de Gery tot envoltat de gespa i una euga blanca empaitant-nos per cercar una llaminadura. Hi hagué fins i tot pràctiques de rem. Una tarda ben plaent i per iniciativa del nostre xofer Miquel.

Cal ressaltar que cada vegada en sortir de França per la frontera del Pont del Rei, l'autocar era obligat a passar per la catifa verda i desinfectar les rodes. També recordar els ànecs del Garona al davant de l'hotel empaitant cada tros de pa que els llançàvem.

Altra vegada a França direcció Tarbes, Lourdes i enlairant-nos fins a Gavarnie, entre els Pirineus francès i aragonès, amb unes glaceres meravelloses pintades de blanc que baixen des dels cims com llargues catifes.

Dinar a Lourdes i després la visita a la Basílica de la Verge, sempre entranyable i plena d'impactes colpidors en veure la filera de cadires de rodes amb malalts cercant curació o conformitat, amb fe i esperança. Una volta també per les botigues plenes a vessar de records de totes menes i preus. Tornada a Les, prèvia desinfecció de rodes.

Visita a Bossòst, un tomb pels carrers enlairats i visita a l'església de l'Assumpció de Maria, d'estil romànic del segle XII.

Ja dinats, cap a la vall de Boí per admirar-hi els tresors romànics de Sant Climent de Taüll i Santa Maria de Taüll tan coneguts arreu del món. També l'església de Santa Eulàlia d'Erill-la-Vall, dels segles XI i XII.

El diumenge 29-4-2001, cap a

França altra vegada direcció St. Bertrand de Cominges, un poble amb més de dos mil anys d'història, 72 abans de Crist i una impressionant catedral, dels segles XI al XIV, on vàrem assistir a missa d'onze, oficiada amb gran solemnitat, un excel·lent cor, música d'orgue, plena de gom a gom i total participació dels fidels. Un parenostre cantat acompanyat de palmellades va ser colpidor i fins i tot hi va haver el bateig d'un infant.

A la tarda, direcció Port de la Bonaigua. A Salardú, l'església de Sant Andreu amb la impressionant talla d'un Crist sofrent. Comença a ploure i cap a Tredós amb l'església de la Mare de Déu de Cap d'Aran. La pluja persistent i la boira varen malmetre la resta de l'itinerari. Cap a l'hotel a sopar.

L'endemà, dilluns 30-4-2001, més pluja, i a les deu del matí comença a nevar de forma seriosa. Queda anul·lada la sortida amb 4x4 per admirar l'Aneto i la Maladeta. Les volves de neu cada vegada més grosses, van quallant primer a les teulades, després als arbres i als carrers. Una postal nadalenca a 30 d'abril.

Dimarts, primer de maig, darrer dia. Adéu a Les amb boira i 3+⁰ de temperatura, en direcció al Monestir d'Obarra, ja en la província d'Osca, a la vora del riu Isábena, amb una imatge gòtica de Santa Maria, del segle XIV. Després, Roda de Isábena, poble enlairat en un cim amb la seva catedral romànica del segle XII, la meravellosa cripta i les pintures murals. Dinar de comiat a cal Peix de Serraduy i autocar cap a casa amb paràdeta a la Panadella.

Arribada amb pluja a Sant Joan d'Horta, sans i estalvis, gràcies al nostre xofer Miquel.

Èxit d'organització i fins la propera si a Déu plau.

A. Monera i J. Valcárcel

Excursió a Solsona, Sant Llorenç i Olius

Com a fi d'any
laboral
de l'equip "Manua-
litats"
fem el viatge anual
comprimits en au-
tocars.

Sortim d'hora de
ciutat,
quilometrem car-
retera,
i, tot esperant l'es-
morzar,
fem tabola i gran
xerrera.

Un cop fet el
ritual
del bon menjar
que ens apressa,
ja sols ens resta
mirar
l'entorn, amb tan-
ta bellesa.

Les muntanyes,
l'aigua, el sol,
els boscos de pins
i alzines,
els avets i les carlines,
cavalls, bens i algun mussol...

A les fonts del Cardener
ens hem fet fotografies.
I després, a Sant Llorenç,
hem comprat mercaderies.

Cansats d'escoltar i mirar,
se'ns ha anat passant l'estona.
Ara cal anar a dinar,
que la panxa no perdoni!

Uns bons entrants, fideuà,
un os amb carn i beguda;
un gelat per acabar
i el cafetó a la cua.

A la tarda, per Solsona

hem fet la gran passejada;
amb visita incorporada
a la Seu i a la Madona.

I fins hem anat a Olius
per admirar la gran cripta,
i l'obra molt singular
del seu fossar modernista.

La tarda ja va calent,
el sol, se'n va a la posta,
el murmur de la gent
ja parla de "casa nostra"

És molt bonic rodar el món!
Però el millor és... tornar al Born!

Roda-soques, 26/5/2001

Una sortida meravellosa

Al contrari de la de la vall d'Aran, en què, a causa de la boira i el mal temps, quasi no poguérem veure res, en aquesta tot fou meravellós i fantàstic. Ni tan sols es veia un núvol per equivocació.

El lloc escollit va ésser el Pirineu aragonès, la vall d'Ordesa i la del Tena, on visitàrem diversos pobles i llocs meravellosos: Panticosa, la vall d'Ordesa, admirant llocs com el Gallinero Marboré, Cilindro i, al fons, el Monte Perdido i molts d'altres tots ells coberts de neu i

congestes... Broto... Torla...

També vàrem fer una escapada a França per fer un recorregut amb el trenet turístic d'Arrouse que recorre un traçat vorejant uns abismes molt espectaculars.

Una altra visita fou a Sabiñánigo per visitar-hi un museu d'eines i objectes antics.

La part negativa l'hem de situar a la tornada que, a causa dels embussos del trànsit, l'arribada a casa va ser molt tardana.

En Pau / Juny 2001

Recordant l'antic mercat

Una darrera l'altra, la Dora ens obsequià amb dues magnífiques exposicions. Una primera en què ens presentava, com a resultat dels seus viatges, del seu "rodar el món", les magnífiques paisagístiques de quasi tot el planeta; una segona en què les imatges quedaven reduïdes dintre d'uns escassos metres quadrats, els que ocupa l'actual mercat d'Horta.

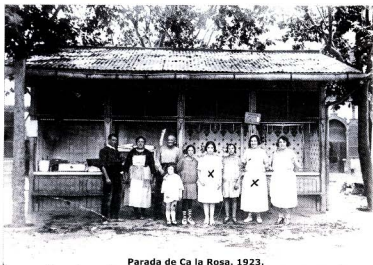
M'entusiasma el paisatge, i he de confessar que vaig disfruitar de valent contemplant la primera exposició. La segona, la dedicada al mercat, producte d'un exhaustiu treball comparatiu, resultava també interessantíssima. Però, en visitar-la vaig tenir una forta decepció perquè m'imaginava trobar-me amb fotografies de l'antic mercat, el de la Plaça del Mercat, avui d'Eivissa. Aquest va desaparèixer el 1951, però els meus records, extraordinaris records, es remunten no gens menys que al 1918/19, a l'aurora de la meua infantesa, quan acabaven d'edificar-se dues construccions, amb quadre parades cada una, al bell mig del Mercat.

Potser us costi de creure, però és ben cert que als meus tendres 8/9 anys, abans d'anar al col·legi on entrava a les vuit, setmana sí, setmana no, un servidor anava al mercat a fer la compra de la casa, alternant amb el meu germà Ricard, dos anys més gran que jo. No puc presentar fotografies d'aquell mercat, el del 1918, però sí que puc recordar, en elevat percentatge, les parades que hi havia.

Començaré per la peixateria, situ-

ada on ara hi ha el bingo, amb quatre o cinc parades de peix i una de musclos. Al seu costat hi havia la carnisseria de la Rosa Corretja, besàvia del tennista Àlex Corretja, on hi despatxava juntament amb la seva filla Quimeta, mare d'en Pepet Ribó qui, llavors, tindria dos anys. Altres carnisseries, dintre del recinte del mercat, hi recordo la de les germanes Elvira i Ramona Cirera, i la de la senyora Vilà, esposa del ferrer Jaume Vilà, de la baixada del Mercat núm. 6. Recordo la bacallaneria de l'Assumpció i la de la Margarida, esposa del contractista Pere Bota; i també la bacallaneria i mongetes cuites de la Teresa Perea, filla del senyor Mariano Perea, veterinari municipal. Les parades de porc de can Quiquet, d'en Torné i la de ca la Rosa, regida per la meua cosina Anita. La parada de la gallinaire, senyora Bonvehí, i la de conill i pollastre de ca l'Arcís, on hi despatxava la senyora Eulàlia, besàvia de la Margarida Moliné amb parada a l'actual mercat. Segueixo recordant la parada de verdures de can Bransí i les de fruites i verdures d'en Marcelino, de la Salarita, de l'Agustí Gili i la del Xufiero, pare de l'Isidro, aquell xicot tan popular al barri, que, voltat de garrafes per tot el cos, distribuïa l'aigua de la Font de la Llet, aquella aigua que ho guaria tot.

Recordo que cada 10/15 minuts davant de la peixateria hi arribava un exemplar d'aquell famós tramvia núm. 46 que en tres quarts d'hora et portava a Urquinaona, sempre que no tingués avaria, que no plogués o que no li faltés corrent.

**Parada de Ca la Rosa. 1923.
Marcades amb una creu, la Pepeta Solé i l'Anita Codina i Solé.**

Fora del recinte del Mercat, hi recordo la carnisseria de la Merceneta al núm. 3 de la baixada del Mercat, i al núm. 7, el forn de pa de la senyora Treseta que poc després traspassaria a l'Andreu Carrió; el bar Bartomeu on hi havia la sabateria, el cafeti d'en Torrelló on hi ha una botiga de peix, la cafeteria del Not entre la peixateria i el Cine Nou. A més de la pastisseria de la família Giol, al carrer Fulton cantonada a la plaça. I, naturalment, per damunt de tot recordo la botiga de tocino i comestibles de Ca la Rosa, a Sanpere i Miquel núm. 1, cantonada a Pere Pau. Allà hi nasqué el meu pare el 1882, quan l'establiment era del meu avi, Pere Solé. El 1918 ja era de l'hereu, el meu oncle Pepet. El pare hi treballà des del 1913 fins al 1919, que marxà a Amèrica; treballava a

l'obrador i repartint caixes de begudes i barres de gel amb la tartana, tota vegada que, a més a més de la cansaladeria, va ser el primer dipòsit de gel i begudes refrescants que hi hagué a Horta. La gent hi comprava cinc o deu cèntims de gel per refrescar el vi i la fruita, o un ralet per alimentar les primitives neveres que no disposaven de corrent elèctric. A casa meua, a la baixada del Mercat, 12, teníem una entrada molt gran, i com a Sanpere i Miquel els faltava espai, l'entrada es convertí en magatzem de calaixos de cervesa, gasoses, *sinalco* i *didons*, els refrescants de l'època.

I també us informaré que als meus 9 anys, al mercat no només hi anava a comprar, sinó que també hi anava a vendre, els diumenges en tor-

nant de la missa de les vuit amb el col·legi. (Llavors el mercat obria els diumenges.) A casa el nostre pare tenia coloms i criava colomins que en Ricard i jo anàvem a vendre. Dins d'una cistella hi portàvem uns quants colomins i ens situàvem al davant de la parada de ca la Rosa, sota la vigilància de la cosina Anita, molt més gran que nosaltres. A casa ens fixaven els preus de venda de cada colomí, entre una pesseta i sis ralets, segons la mida.

Recordo que en certa ocasió una presumpta clienta ens ofería una pesseta amb trenta-cinc per una bestiola tassada en una pesseta i quaranta, i ja em teniu corrent cap a casa a demanar autorització per rebaixar els cinc centímetes; molt content vaig tornar amb l'assentiment matern, però la inefable senyora ja s'havia fet fonedissa. Quasi mai fèiem net, però tornàvem a casa amb una recaptació de vuit o deu pessetes, més que satisfets pel bon rendiment del nostre negoci.

Ara sóc una mica més gran, bastant més gran, molt més gran, tant més gran que, coincidint amb els 135 anys dels Lluïsos, s'ha complert els meus 75 anys com a soci de la Casa, esdeveniment que es produeix per primera vegada en la història de la entitat.

I ara, fregant ja els 92, totes les setmanes m'arribo, de compres, a l'actual mercat, ja cinquantenari, cobert, renovat, refrigerat, pletòric de llum i de color, amb magnífiques parades fardides d'aliments de tota mena, amb dependència uniformada, però jo no puc per menys que recordar-hi amb enyorança aquell mercat de fa 83 anys, senzill, modest, obert, on, a les tardes, les noies del barri hi jugaven a *xarranco*, amb l'enuig del vigilant, un bon home

coix a qui no sé perquè li dèiem en *Pesolets*.

Enyorança, en fi, d'aquell antic mercat, testimoni de tantes i tantes hores per mi viscudes en la meua tendra infància. Qui pogués tornar-hi!

Pere Solé i Sans

(soci núm. 1 des de fa 14 anys)

A la meua entranyable amiga Joaquima Gallemí

Una amiga, una flor;
més que amiga, una germana;
una flor que es va marcent,
una vida que s'apaga.

A poc a poc va minvant
aquell foc que respirava;
més que foc, un gran amor
per tothom que l'estimava.

Quima,
amb les teves ales blanques
has pujat ja cap al Cel.

Ets al Cel.
A Déu prega per nosaltres
que, aquí baix, no t'oblidem.

Maria Ribó / abril 2001

Un homenatge merescut

Carme Solé i Vendrell, 33 anys d'il·lustració

Des del 23 de febrer d'enguany fins al 6 de maig, al palau de la Virreina hi ha hagut una magnífica exposició de la nostra consòcia número 56 Carme Solé.

La Carme ha dedicat la seva vida a la seva professió d'il·lustradora i, tal com glosa en Jaume Escala en el tríptic de presentació de l'exposició "La lluna d'en Joan", la Carme ha omplert el món d'espurnes màgiques que fascinen tant els més menuts com els més grans.

Em van impactar les paraules d'un presentador, amic seu (no en sé el nom), que va dir: "Recordo aquella noia decidida que es presentava a Frankfurt, a la fira del llibre, amb la carpeta sota el braç, sense "espònsor", sola, segura d'ella mateixa, a la qual sempre he admirat".

És cert. Jo recordo una Carme adolescent que pintava targetes nadalenques i les presentava a les botigues que n'hi encarregaven una tira... Després va dibuixar per a la casa Mobles

Maldà, per a l'editorial La Galera, per al ceramista Aguader, per a... La Carme ja estava "llançada" i ha pujat com un estel. I encara s'enfila!

Torno a copiar l'escrit d'en Jaume: "... ha il·lustrat històries i contes propis pels quals ha rebut molts premis i distincions. Ha donat llum, vida i color a relats de Miquel Martí Pol, Mercè Rodoreda, Pere Calders, Maria Aurèlia Campmany, José Agustín Goytisolo, Bertold Brecht i Gabriel García Márquez, entre d'altres..."

Jo afegeixo que ha donat vida als personatges bíblics comentats per J.M. Rovira Belloso, una de les més reeixides il·lustracions de la Carme. Amb quin afany treballava perquè el seu pare, malalt terminal, pogués contemplar el seu admirat Abraham, el seu enamorat Jesús de Natzaret!...

Aquí teniu una fotografia de les moltes que li va fer el seu germà Pere, el

dia de la inauguració, al palau de la Virreina.

De dreta a esquerra: Ferran Mascarell, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona; Ivan de la Nuez, director del departament d'Exposicions del Palau de la Virreina; i Carme Solé Vendrell, autora.

Dora Serra

A reveure, Martinet!

El dia 8 de març passat ens va deixar l'amic Martí Torné i Sabadell. En Martinet, com fou amicalment conegut per tots nosaltres.

En l'anterior BUTLLETÍ ja es va publicar, amb molt d'encert, una necrològica del nostre amic —escrita per Pere Solé i Sans, el soci més antic dels Lluïsos— en la qual s'esmentaven la relació i les moltes activitats i col·laboracions desenrotllades al llarg de la seva vida en aquesta Casa..., en la qual fins i tot arribà a viure durant un període... Jo, ara, sols voldria parlar del seu factor humà, del seu tarannà, de la faceta de la seva vida que vaig tenir la sort de compartir al llarg de molts anys d'amistat...

En Martinet fou un home bo. Un home de família... Un bon amic... Mai no he d'oblidar el temps compartit amb ell i amb els seus. En una època, casa seva fou, gairebé diria, com una perllongació de casa meva, i viceversa... Ens uní una agradable amistat en compartir ambdós allò que ens il·lusionava: la Música!... Quants de records inesborrables a ca seva a prop del piano...

i, també, en nombroses vetllades musicals —amb amics cantants afeccionats i també amb algun de professional— tant allà, com en d'altres domicilis amicals afins. Al costat de la Quimeta, la seva esposa, a la qual també abellia la música, i, àdhuc, dels seus fills, vaig passar moments de companyonia irre-

petibles...: parlant de música i de cant... Escoltant música... i interpretant música. (Vegeu la foto que il·lustra aquest escrit, feta l'any 1970.)

En Martinet fou un home d'una intel·ligència innata... D'una intuïció musical molt rellevant. Les seves composicions posades en partitura eren d'una admirable concepció... Si s'hagués pogut dedicar plenament a la música, no dubto que hi hauria excel·lit. Ho demostren prou les seves dues òperes *bufes* escrites, les quals vàreig

tenir el gust d'assajar i acompanyar musicalment. (Tots ens ho vàrem passar molt bé en aquelles dates als Lluïsos: més d'un encara ho recorda!) Però, sobretot, si hom examina les partitures, podrà comprovar la correcció d'aitals composicions.

També cal remarcar —i tots els que tingueren la sort de tractar-lo ho saben prou bé— el seu excel·lent sentit de l'humor, en tots els moments... Jo el vaig poder gaudir en el transcurs de molts anys d'amistat, de companyonia, de conversa...

Gràcies, Martí! Gràcies, Martinet!

Gràcies per la teva amistat! Gràcies per haver-me deixat fruit del teu afecte, d'aquesta teva bona amistat, i de compartir la nostra comuna afecció per la Música! Pel bell art dels sons! Per la que han arribat a qualificar de Reina de les Arts!

Ara, de ben segur, ja deus ser a prop dels Cors Angèlics, gaudint d'aquelles melodies que eternament endoliran la teva estança!

A reveure, amic!

Joan Bartrolí i Bonany

(soci núm. 9)

Dia Internacional de la Música Festa de Sant Lluís

Quan jo era joveneta, solament co-neixia els Lluïsos de referència. Mai no havia entrat en els seus locals, tot i que cada dia hi passava pel davant en el meu trajecte de casa, barri de can Quintana, fins a la plaça Eivissa, camí obligat per anar al treball. Jo pertanyia al quadre escènic de l'Ateneu Cultural.

A la nit, quan tornava cap a casa, després dels assajos, cada dimecres — em sembla que eren els dimecres—, m'aturava davant d'aquesta casa per escoltar la coral Montserratina que estava assajant a la sala del ping-pong o al cafè. Era el moment més bonic de la meua vida. M'agradaven aquells cants, tan diferents dels que podia escoltar per la ràdio o als que tenia accés a través de les sarsueles que representàvem de tant en tant a l'Ateneu.

Caminava a poc a poc per a fer dur aquell plaer. De vegades podia endevinar les veus conegudes de les dues Quimetes: la Petit i la Gallemí. Eren potents i melòdiques... Molts amics i amigues unien les seves veus per a formar un sol tot... Molts amics i amigues que han marxat per sempre...

La coral va deixar pas a l'esbart que creixia i creixia. Jo vaig incorporar-me al grup teatral i a la vida tota d'aquesta Casa...

Ets temps canviaren i vingueren els micròfons i els altaveus, i les veus dels cantants dels Setze Judges ompliren la sala festa rere festa... Però la coral no tornà!

Avui, com en un somni, moltes veus, a l'uníson, han omplert de melodia aquestes parets. La coral Horta (la Pilar, la Josefina, en Jordi...) Veus amollades a una sola per a formar part d'un so agradable. I una altra jove coral: la Musicant, amb un floret de nois i noies que ens han emocionat, per la seva tècnica, per la seva ductilitat, per la seva radiant juvenesa. Que bonic escoltar "La terra dels set fruits" i la "Yereushalaim..." cantada emocionalment per aquestes veus blanques!

He reviscut aquell plaer dels meus anys quaranta! Sembla que el temps s'hagi deturat!

Dora Serra / 21-6-2001

Exposició fotogràfica "Roda el Món"

El passat mes d'abril vàrem poder gaudir d'una exposició de fotografies fetes per la Dora Serra obtingudes a través de diversos viatges que porta fets per Europa, Àsia, Àfrica i Amèrica Central i del Sud.

La Dora no perd mai el temps, bé prou que ho sabem

els que la coneixem. Doncs bé, quan li sobra una estona, agafa la càmera fotogràfica i, apa, a córrer món!... L'estepa russa, el Machu Picchu, la Gran Bretanya, el Japó...

He pogut comprovar el bon gust que té captant el paisatge: bells enquadraments, els colors de la llum, petits detalls... En fi, crec que fa poesia tot retratant.

Vaig sortir relaxada de l'exposició. Llàstima que no fos un àlbum de fotos, perquè me l'enduria a casa! Això era per a mirar i remirar!

Dora, el meu pare, que era molt crític amb l'art de la fotografia, crec que hauria dit: "Molt bona fotògrafa!" No caldria més. L'opinió d'ell era, per a mi, paraula sàvia.

Concurs de diapositives

A Barcelona, en el domicili social del Grup Fotogràfic d'Horta, reunits, el dia 3 de juny del 2001, els senyors:

Josep Ibern Molina, d'Agrupació Fotogràfica "Sant Joan Baptista"; Jordi Jubany Ruiz, d'A.F. Montcada i Reixach, i Àngel Olivares Fontseca, de Foto Club Terrassa, constituïts en jurat qualificador del XXIX Concurs Nacional de Diapo-

sitives, organitzat pel Grup Fotogràfic d'Horta, emet el següent veredict:

Obres presentades, 175; obres acceptades, 174.

Premi d'Honor: Col·lecció de Jordi Camprubí, de Barcelona;

Primer Premi: Títol: India I, de Quim Botey, de Calella;

Segon Premi: Títol: Alicia 2, de Cosme Oriol, de Cerdanyola;

Tercer Premi: Títol: Garraf 1, d'Antoni Guibernau, de Vilanova i la Geltrú.

Primer Premi Social: Títol: Santa Caterina, de Dora Serra;

Segon Premi Social: Títol: Garnbes, de Carme Ballester.

Grup Fotogràfic d'Horta

RACONET INFANTIL

Endevinalla 1. El mateix jo sempre sóc. / Faig encendre i apagar. / Tant paro com faig marxar / moltes coses d'aquest món. (Solució 1 a la pàg. 32.)

Endevinalla 2. Una erra i cinc vocals / en català fan el meu nom, / i prou que provo, als meus locals, / de vendre el futur colom. (Solució 2 a la pàg. 32.)

Embarbussament 1. Rema, rema, Ramon, que a mi l'erra m'excita / i quan retreus els remes del riu, romanc somort; / rema, rema, Ramon, recollons, que per

sort, / sols de veure't remant el cor em ressuscita.

Embarbussament 2. De Gijón Juan trajo un hijo / joven, fajirrojo y bajo, / que rajó un traje muy majó / cogiendo a fajos el mijo.

Joc dels Contrapets. L'amo d'una mina d'Argentona, NO ÉS l'amo d'una mona d'Argentina.

Una mala passa de russes NO ÉS una mala raça de puces.

Aquell Mariano del Serral NO ÉS aquell marrano del serial.

Tiraren drets al pap NO ÉS tiraren pets al drap.

A la borda, la metzina NO ÉS a la merda la botzina.

Carmina

VIVÈNCIES

M'agraden les rondalles populars

LA PRINCESA TRISTA

Vet aquí que una vegada hi havia una princesa bonica com el sol, que es feia pentinar per més de cent criades al bell mig d'un gran jardí. I heus ací que un dia, mentre la pentinaven, va passar un vol d'ocells i el més gros de tots va baixar i amb el bec va prendre la pinta d'or i va fugir. La princesa va tenir una gran angúnia perquè era una pinta que estimava molt.

L'endemà va tornar a sortir al jardí a fer-se pentinar per les cent criades. I quan eren al bo i millor va passar un altre vol d'ocells i el més gros va baixar i va robar un anell d'or que portava a les trenes i va fugir. I la princesa es va descon-solar tota.

L'endemà va tornar a sortir a pentinar-se i altra vegada va passar un vol de moixonots, i el més gros de tots va bai-

xar i li va robar una cinta daurada que tenia per lligar-se els cabells. I llavors sí que la princesa es va entristir tant que mai més no va tenir alegria.

Els pares de la princesa, que no tenien cap més filla, estaven desconhortats veient que cada dia estava més i més trista. I per tal de tornar-li l'alegria, en van fer de coses! Com que eren reis i tenien tant poder, podeu comptar si en posaren de coses en joc! Però no hi havia manera d'alegrar la princesa. El rei, desesperat, va fer una crida prometent que si hi havia algú capaç de fer riure la seva filla, si era solter, el casaria amb ella, i si era casat, li donaria set pans d'or grossos com una bola de molí.

Vet aquí que hi havia un homenet que de tan petit que era li delen en Tamboret, i que tenia tanta gràcia en el parlar que així que obria la boca ja feia riure a tothom. Però era tan vell que quasi no

s'aguantava dret... I va arribar a les seves orelles la crida del rei, i va dir-se:

—Com a Tamboret que em dic que jo valig a casa de la princesa, que la faig riure tant sí com no, i, si no ho assolixo, em deixo treure la pell.

Va agafar un gaiatet, i camina que caminaràs, cap a casa del rei s'ha dit. Però com que era tan vell, es cansava, es cansava, i es va assegurar a reposar al peu d'un mata de bruc. I de tant cansat com estava, es va adormir com un soc.

Quan es despertà, es trobà que li havien pres el gaiatet i no es va veure amb cor de seguir sense. I va pensar: "Arrançaré aquesta mata de bruc i en faré una gaiata."

Però heus ací que en arrançar aquella mata es va obrir com un forat pregon, pregon com un pou, amb una escala llarga llarga, que qui sap on anava a parar. I en Tamboret va preguntar-se què redimoni devia ser aquell pou, i li van venir ganys de baixar-hi.

Enfila l'escala, i escala avall, escala avall, i quan feia potser set hores que baixava, arribà a un gran forn on hi havia tot de pans que es coïen. De tant baixar, havia fet gana i va clavar mossegada a un pa. Però l'escala encara seguia avall i en Tamboret baixa que baixa set hores més i va fer cap a una llar de foc on hi havia més de cent olles que bullien amb una oloreteta que feia venir gana al més desganat. En Tamboret no s'hi pensa gal·re. Pega llucada a la primera, s'unta el pas amb el suc, i menja que menja. Però, com que l'escala seguia avall, escala avall s'ha dit.

Al cap de set hores més va fer cap a un celler. De bona estona abans d'arribar-hi ja sentia una olor de vi bo, que trabsalsava els esperits i l'home pensà que quan hi fos xerricaria. En arribar al celler buscà la bóta del racó més amagat de tots, la va tatxolar, i trinca que trinca! Quan va haver ben begut, va seguir el camí escala avall. Va fer cap a una cambra tota plena de llits, matallassos i coixins de ploma, i va pensar:

—Aquí sí que no m'hi ajec, perquè jo estic fet a dormir a terra, i amb un llit tan tou no me'n podria alçar i no podria arribar a veure la princesa; val més que se-

gueixi escala avall a veure on aniré a parar.

(Continuarà.)

Joan Homar i Gibert

EL SOCI ESCRIU

Què voldria descobrir o inventar

Jo, inventar, no crec que mai pugui inventar res. I descobrir, tampoc. Ara que, si pogués, faria algun canvi de coses i de lleis i potser sí que serien com un bon invent.

Per exemple: Quan hi ha eleccions al nostre país, ¿per què els polítics de tots els països s'insulten i es treuen tots els defectes que tenen o que no tenen dels uns als altres? ¿No seria millor ficar-se tots d'acord i mirar de fer funcionar el país per al bé de les persones? Trobo que això seria un bon descobriment. Descobrir que els cervells serveixen per alguna cosa més que no només per anhelar el poder.

Una altra cosa que em preocupa aquests dies, i molt, són els problemes que tenim a Barcelona i a tot Catalunya per la quantitat de persones estrangeres que hi ha. Els sense papers, que diuen.

A mi em fan llàstima, aquesta gent. Han marxat del seu país, amargats, cansats de tanta misèria. De viure amb uns lleis que no els donen dret a res. Segur que moltes vegades són tractats pitjor que bèsties.

Quan es decideixen a canviar o almenys a provar-ho, fan les mil i una i ho deixen tot. Families, costums i la seva terra... Tot el que un estima. Però ¿com són els viatges que fa per arribar aquí? Es-garrifen! El que no mor pel camí, ja és com un miracle. I el que té la sort d'arribar, què? Quina vida els espera? Ja sé que molta gent d'aquí no en té de feina, i que no cal que vingui ningú de fora. Ja en tenim prou nosaltres, de problemes. Però si us plaus: són persones, són seres humans. Tenen cor i ànima com nosaltres. Tenen sentiments i il·lusions...

¿Què deuen pensar quan es troben ja

aquí i comproven que el canvi que han fet no els ha servit de res? No tenen dret a ser respectats? És que no hi pot haver un lloc a la terra on puguin viure tranquils i amb tota la dignitat i respecte que una persona es mereix?

Quan dic que em fan pena i llàstima potser ja peco! Ja que: qui sóc jo per què m'hagi de fer pena ningú? He fet alguna cosa, per ser més que ells? Tinc uns mèrits que ells no tenen? El que he d'inten-

tar és que visquin com a mínim com jo. Això és el que voldria inventar. Saber fer alguna cosa que ens ajudés a totes les persones del món a conviure en pau.

Magdalena Cabacés

RACONET INFANTIL

Solució endevinalla 1: El vent.
Solució endevinalla 2: L'ouaire.

CONCURS "UN RACÓ DELS LLUÏSOS"

La fotografia publicada al BUTLLETÍ anterior (número 67, d'abril de 2001) és de l'aixeta de la cervesa del taulell del bar

El guanyador ha estat: Antonio Trinidad.

Ara, endevineu el "racó" que us presentem en aquest BUTLLETÍ. I poseu les respostes a les capses que trobareu a Secretaria i al Bar.

Com sempre, el guanyador serà obsequiat amb un rodet fotogràfic.

